

je mõni tük suitsetud sea, ja lambaliha kaasa wõeti; aga sallituse murdmise äratas pererahva unest, kus rõõw, lõid põgenema läksid. Kül oli teisel pääral igalpoolt rahwas väljas, warga jälgi tagaaajamas, siiski ei saadud üleannetumatest sedagi finni, ega leitud nende paikuurgast. Jüri naene oli hommiku aida ukse eest ühe werise kirju finda maasi leidnud, mis nii palju näis tunnistama, et Konglamiäe mõrisukas nende aidaklisejate hulgas wõis olla. Varastud hobused ja muu wara olid fui maa olla sulanud, et neist midagi pikemalt näha ega kuulda ei saabud. Selle kurwa ööga jätkame natuke Jüri varastuse fabju faebama maha ja lähme senni lühidelt teiste priimeeste lugu waatama.

„Endine Konglamiäe toa Jaakub oli, kuda juba nimetasin, Urvakas junkru isandaks, tema faks poega Tallinnas koolis ja wanem tütar Wihteri mõisjas „mamselfs,” kes enam maasilakest teiste nähes näpuga suhu ei pistnud, waid nõöpnõela ehk sulawarda otsas. Junkru tütrest ja mõisas fabwand inimese loomast on Saks kohe walmis ja arvab ka palju suitsu toas fastwanud, kui teisi fulgi natuke selga sai, ehk oma fallisti maa-keelt wõera sõnadega hafas raiksama, ennast kohe Saafaks ja teistest tüki sõrgemaks. Ehk kül mõisaherra esimesel aastatel Jaakubi teenistusega wäga rahul oli ja kustagi poolt süüd ei leidnud, siiski pani mõisa rahwas aega mõõda mõnekorra tähele, kes iska walitseja peale föige terasemalt waatavad, et junkru isanda silmad õhtu vasta enamist kirjud ja keele paelad kanged olid; mis

ehk talve aed ja külmaast wõis tulla. Se lugu sündis aega mõõda iska sagedamast, enamist siis, kui Saafad kodunt olid läinud. Jaanis ja paastu-kuul, kus herra faks ja kolm nădalat järestiku Tallinnas aset pidas, ja walitus Jaakubi hooleks üksi oli, leiti junkru enamist igapääw määritud ja purjes. Kui Saafad koen tulid, ulatas selle juhtund wõveraliku asja jut ja nende kõrwi, aga herra ei usaldanud mite kohe tühja rahwa lori peale, waid arwas seda fadetuseks, seest et rahwas föik, üks enam, teine wähäm, Jaakubit waljuse pärast wiikasid. Jut läks aega mõõda iska laiemaks ja töbis juba mõnelt poolt ülesse, mispärast herra wiimaks salamahti nõuks wõtis, lugu pikemalt ise läbikatsuda, isekonnis, kui mõnda lonkamist mõisa tallituskes, ja eessutisi aida- ja keldri-wäljaandmise raamatutes oli leidnud. Saafad läksid wõetud viisil Tartu-maale enne jõulupühi wõversiks, kus praua wanemad ja sugulased elasid, ja kust reisi teest naad ial enne tagasi ei tulnud, kui nădal ehk rohkem pärast kolmekuninga pääwa. Mis wiga seal junkruk pühasti pidada ja rahwest walitseda, kus mõisa wanemid sedu ei olnud, waid tema herra asemel otsast otsani föik asjad üksi toimetas. Et sel aed mehel enam muret ja selget oru tarvis läks kui muidu, unustas Jaakub juba enamist esimesel pääwal, ja elas oma kurja himu järele. Kuda mitme joobnud mehega lugu, kes muidu lepilikud, aga wäśind päääl wäga tigedad ja riidlikud näitavad, nõnda ka meie junkru isand Jaakub, kes prilli tümil alati sõmas, wandus, käratses ja igaškohas tühjast tuulest tuli eisüs.